

Merirosvojen arvoitus

Prologi:

Sellien kalterit olivat harmaat, hyvin harmaat. Niiden vangeilla oli kasvot, jotka olivat melkein yhtä harmaat, mutta erilaiset kuin pelon kalterit. Sillä he olivat merirosvoja, vangittuja merirosvoja, jotka odottivat teloitusta. Mutta kolmella heistä oli toivoa. Toivo oli harvinaista näissä häkeissä. Mutta näillä kolmella oli sitä, sillä yhdessä sellissä vangit olivat vahvoja ja lukko oli ruosteessa. Heidän kapteeninsa puhui heille juuri sillä hetkellä: "Tiedätte, että olette ainoa toivoni, sillä itse en pääse täältä elävänä pois. Ottakaa siis tämä puinen lappu! Se on kaikki, mitä minulla on; ehkä kaikki, mitä minulla on koskaan ollutkaan!"

Hieman hukassa olevat kolme merirosvoa ottivat puupalan: heidän kapteeninsa oli varmaan tullut hulluksi; ei ehkä mikään yllätys välittömän kuoleman edessä. Kun kapteeni nukahti, yksi kolmesta katsoi puuta. Jos katsoi tarkkaan taskulamppujen valossa, jotka valaisivat harvakseltaan aluetta sellien takana, pystyi tunnistamaan lapussa olevat symbolit: niiden täytyi olla kirjaimia, jotka oli huolellisesti kaiverrettu puuhun. Marikin oli pakko nähdä se! Muut pitivät häntä miehistön älykkäimpänä, olihan hän ainoa, joka osasi lukea. Miksi? Kukaan ei tiennyt tarkalleen, eikä kukaan uskaltanut kysyä: merirosvot olivat ihmisiä, joilla ei ollut historiaa. Miehistön keskuudessa oli kuitenkin muutamia tarinoita Marikista: jotkut jopa arvelivat, että Marik oli erään kuninkaan poika, joka oli hylännyt hänet. Kun puu ojennettiin Marikille, hän luki hitaasti: "W-o der-löw-e wo-hnt, die Kis-teim Him-mel thrones!"

1.

Oli talvi. Brunswickin lumipeitteinen jalkakäytävä kiilteli soihdun valossa. Soihtua pitelevä käsi, joka oli kylmyydestä täysin punainen, oli järjettömän pieni ja kuului Beginalle, Begina Harlebille. Hän oli 13-vuotias, mutta ikäisekseen hyvin pieni. Beginan isä oli menestynyt kauppias Hansaliitossa ja äärimmäisen kunnianhimoinen, kun oli kyse tavaroidensa myynnistä.

Hän oli sitä mieltä, että hänen kaksoisveljensä Henningin pitäisi jonain päivänä ottaa perintönsä vastaan ja tulla myös halutuksi kauppiaaksi. Henning oli samaa mieltä! Mutta Begina ei halunnut muuta kuin loistavan tulevaisuuden kauppiaana. Isä ja poika olivat sitä mieltä, että kauppiaan ammatti ei ollut oikea naisille ja tytöille. Heidän oli parempi istua kotona päivät pitkät, tehdä kotitöitä ja odottaa miehensä paluuta. "No, onpa hieno elämänkatsomus!" Begina ajatteli uhmakkaasti.

Se oli myös syy siihen, miksi hän käveli nyt ulkona kaduilla kylmässä joulukuussa. Begina muisti yhä selvästi isänsä sanat riidan aikana: "Sinä olet tyttö, sinä menet naimisiin ja huolehdi talosta ja lapsista! 'Hansakauppiasta' ei ole koskaan ollut, ja niin se pysyykin, ymmärrätkö?" Hän sanoi. Sitten hän juoksi pois. Vain ylös ja pois. Pois isänsä luota, pois riidasta, pois kaikesta. Hän aikoi todistaa, että hänestä tulisi yhtä hyvä liikenainen kuin Henningistä. Hän todistaisi, että naisten ja tyttöjen elämässä oli muutakin kuin naimisiin meneminen ja miehen odottaminen. Hän olisi vahva. Hän taistelisi!

Kun Begina vihdoin saavutti Okerin sataman pienen laiturin, hän kuuli aaltojen loiskuvan pehmeästi pienen puuveneeseen keulaa vasten. Vesi leikki lankkujen kanssa kuin kutsuisi niitä leikkimään mukaan, tanssimaan aaltojen kanssa, seuraamaan joen vetoa ulos suureen maailmaan. Maailmaan, joka oli Beginalle saavuttamaton, maailmaan, josta hän saattoi vain haaveilla.

Hansaliiton kauppiaana hänen isänsä tunsu tämän laajan maailman. Hän oli käynyt niin monessa eri paikassa maailmassa myymässä tavaroitaan, ettei Begina enää osannut muistaa niiden lukumäärää.

Yhtäkkiä hän huomasi varjon lipuvan veneen kannella. Begina siristi silmiään nähdäkseen paremmin. Mutta pimeys oli jo nielaissut salaperäisen varjon. Niinpä Begina jatkoi rantaviivan

seuraamista. Hänen askeleensa kaikuivat vedessä ja rannalla, joten hän pelkäsi, että joku tajuaisi hänen kävelevän yksin vielä näin myöhään.

Yhtäkkiä hänen askeliinsa sekoittui toinen kaiku. Raju, raskas ääni. Kuin jokin laahaisi kuoppaisilla mukulakivillä. Begina kääntyi hitaasti ympäri - ja näki jonkun, tai pikemminkin mitä? Tai pikemminkin kenet? Hänen takanaan oli nimittäin varjo. Hän oli varma, että se oli se, joka tuli veneestä. Varjo oli kääritty takkiin, jonka kaulus oli vedetty niin korkealle, että hänen kasvonsa peittyivät. Hänellä oli myös niin leveät saappaat, että ne olisivat olleet liian suuret jopa norsulle, ja hattu, joka kirjaimellisesti suli hänen päässään. "W, kuka, kuka sinä olet?" Begina kysyi änkyttäen. Varjo vain mutisi jotain käsittämätöntä ja viittasi sitten, että nainen seuraisi häntä. "W, minne olemme menossa?" Begina kysyi, nyt vielä ahdistuneempana kuin aiemmin. "Seuraa!" varjo ei saanut muuta aikaiseksi. Se oli vähän enemmän kuin murinaa, ja hänen äänensä kuulosti siltä kuin hän olisi juonut suolavettä vuosia. Karhea ja karhea. Kun Begina ei liikahtanut, varjo raahasi hänet karkeasti yhteen satamasta lähtevistä kujista.

2.

Kuja oli pimein, mitä Begina oli koskaan nähnyt, ja ylivoimaisesti likaisin, haisevin ja hämärin. Vasemmalla ja oikealla olevat talot olivat enemmänkin lankkukasoja kuin taloja, ja niissä oli lukittuja ovia ja laudoitettuja ikkunoita. Beginan selkärankaa pitkin kulki jäinen värinä. Outoa, hän ei ollut koskaan ennen käynyt täällä, vaikka Begina olisi voinut vannon tuntevansa Brunswickin jokaisen kadun.

Varjo työnsi hänet yhteen taloista, joka oli niin ränsistynyt, että sitä tuskin saattoi kutsua taloksi. "Hei, mitä sinä teet?" hän protestoi. "Tule mukaani!" varjo määräsi murahtaen. Koska oli turha yrittää kiemurrella pois varjon käsistä - hän ei selviäisi siitä kuitenkaan - Begina antoi raahautua talosta muodostuneeseen hökkeliin.

Se oli ehdottomasti läävä: sekä ulko- että sisäpuolelta. He olivat pienessä, neliömäisessä huoneessa. Lattia oli niin pölyn peitossa, että se näytti harmaalta matolta. Kynttilänkantoja ja ruokajäämiä oli kasattu pyöreälle, ruskealle pöydälle, ja olkia oli hajallaan lattialla, ja tunkkainen sadevesi valui rikkinäisten ikkunoiden alta. "W, mitä sinä haluat minusta?" Begina kysyi huolestuneena. "Mennään suoraan asiaan..." varjo murahti. "Jos autat meitä pienessä pikkuasiassa, varmistamme, että voit ottaa vastaan isäsi perinnön ja tulla Hansaliiton kauppiaksi." "Ja kuka sinä olet?" Begina kysyi. "Se ei ole tärkeää..." varjo murisi. "Miten minun pitäisi tehdä sopimus kanssasi, jos en tiedä, mitä tehdä ja kuka olet? Ja muutenkin, missä muut ovat?" Begina ei ollut yhtä helposti taivutettavissa.

"Hyvä on. Annan sinulle vastaukset, ja sinä annat minulle lupauksesi", varjo taipui. "Minkä lupauksen?" hän kysyi. "Hyvä on, mutta en anna sinulle helppoa! Nimeni on Marik ja olen Lyypekestä. Sinulle on annettu tehtäväksi vakoilla isäsi, Brunswickin kauppaverkostoa ja raportoida sitten meille. Vastineeksi varmistamme, että sinusta tulee hansakauppias."

Begina horjahti taaksepäin. Se oli liikaa! Mistä hän tunsikin hänen isänsä? Mistä hän tiesi, mistä hän unelmoi? Hänen isänsä oli aina varoittanut häntä arveluttavista hahmoista, roistoista, rosvoista ja merirosvoista, ja nyt hänet oli kidnapattu! Mutta sitten oivallukset sekoittuivat hänen päässään kuin palapelin palaset. Varjon ääni, Marik, oli kuulostanut siltä kuin hän olisi juonut vuosia vain suolavettä, mikä oli luultavasti totta. Eivätkä hänen vaatteensa olleet lyypekkiläisen hansakauppiaan vaatteita. Begina kuvitteli merirosvon olevan Marikin kaltainen! Proomu, jonka yli hän oli ryntäillyt, oli luultavasti merirosvolaiva. Ja sanalla "me" hän tarkoitti hänen miehistöään! Mutta mitä merirosvot tekivät niin syvällä sisämaassa, pienellä proomulla pienessä Okerin satamassa, jota sopivammin kutsuttiin laituriksi? Ja mitä hän pyysi häntä tekemään! Vaikka Begina ei pitänyt isästään, hän ei halunnut pettää koko Brunswickin kauppaverkostoa! Mutta miten hänen pitäisi käyttäytyä - tässä talossa, tällä kujalla, tässä pimeydessä? Mihin tahansa hän kääntyikin, kun Marik katsoi häntä kysyvästi, oli vain yksi vastaus. "Kyllä", hän änkytti.

Kun varjo lähti, se vihelteli sävelen. Melodian, joka sai hänet ajattelemaan villejä viittakyytejä, yksinäisiä rantoja ja kätkeytyjä aarteita. Begina uskalsi lähteä talosta uudelleen vasta kauan sen jälkeen, kun laahustavat askeleet olivat kadonneet. ”Jutellaan”, varjo oli sanonut hänelle jättäessään hänet taakseen. ”Toivottavasti ei!” Begina oli ajatellut pidätellen hengitystään. Nyt, kun hän lähestyi ovea, hän astui johonkin kovaan. Hän nosti puupalan ja piti sitä harvaa valoa vasten. Puusta tehty lappu! Merirosvon oli täytynyt kadottaa se.

3.

Proomu keinui ylös ja alas, kun se kiinnittyi yhteen Brunswickin pienistä satamista. Mutta voiko sitä kutsua satamaksi? Ehdottomasti ei, se ei ollut mikään Lyypekin suuren sataman kaltainen, vain laituri.

Isän karhea ääni sai hänet unohtamaan ajatukset proomuista, laitureista ja satamista. ”Auta purkamaan tavarat, poika! Menen kohta muiden kanssa tulliin, joten mennään! Hus, hus!” Voi, miten hän vihasikaan kauppiaselämää! Hän asui paljon mieluummin talossa ja pysyisi siellä. Mutta ei, hänen piti olla isänsä ainoa poika, ja isällä oli muita suunnitelmia hänen varalleen. Hänen oli määrä ottaa jonain päivänä hänen liiketoimintansa haltuunsa, ja hänen oli opittava kaikki ne asiat, joita hän ei halunnut eikä ollut koskaan halunnutkaan. Hän nosti laatikon, mutta kun hän oli vielä nostamassa sitä yli laidan, hänen isänsä sanoi: ”Nyt riittää!”. Näin kävi koko ajan, mutta kuten aina, hän seurasi häntä vastalauseetta siihen suuntaan, jossa tullihuone luultavasti sijaitsi. Kun he seisoivat tullitalon edessä, kylmää väristystä kulki pitkin hänen selkärankaansa. Se näytti niin uhkaavalta, ja silti hänen isänsä veti häntä sen suuntaan huutaen: ”Tule, Paris!”. Sisällä heitä tervehti keskikokoinen mies, jolla oli täysi harmaa parta. Hän viittoi heitä seuraamaan häntä ja johdatti heidät saliin, jossa hän istuutui suuren pöydän taakse. Hän katsoi heitä ahneesti. ”Mitä tavaroita haluatte myydä Braunschweigissa?” mies meni suoraan asiaan. ”On 150 pituutta kangasta, 20 nahkaa...”. Isä luetteli kaiken, mitä he olivat tuoneet mukanaan. Hän lopetti ”kahdeksaan posliinikannuun” ja katsoi miestä. Tämä ei vastannut pitkään ja katsoi lopulta vaativasti vastapuolta. ”Se tuo meille 12 hopeakolikkoa.” Parisin isä antoi miehelle nopeasti 12 hopearahaa ja veti Parisin ulos. ”Menemme villamarkkinoille”, hän sanoi.

4.

Oli varmaan jo hyvin myöhä, kun Begina astui ulos viileään yöilmaan. Hän käveli hätäisesti mukulakiviä pitkin ja halusi päästä mahdollisimman nopeasti kotiin, lämpimään, vaikka tapaisi isänsä siellä.

Kun Begina vihdoinkin saapui takaisin pieneen Okerin satamaan, hän otti esiin pienen puisen lapun tarkastellakseen sitä tarkemmin. Lappu oli noin hänen kämmenensä kokoinen ja tehty sileästä tammipuusta. Jos Begina siristeli silmiään, hän saattoi erottaa puuhun kaiverretut sanat: ”Siellä missä leijona asuu, taivaslaatikko tippuu.” Se kuulosti arvoitukselta! Mutta ennen kuin Begina ehti miettiä asiaa enempää, hän törmäsi poikaan. ”Hei, varo!” Begina mutisi. Hän aikoi juosta eteenpäin, mutta pysähtyi, kun hän huomasi pienen puisen lapun pojan käsissä. ”Mistä... mistä sait tuon?” Begina änkytti hämmentyneenä. ”Mitä? - Ai se lappu? Löysin sen hautausmaalta. Öö, mutta sinullakin on sellainen... Tiedätkö, mitä voisit tehdä sillä?”

Poika silitteli hermostuneesti sormillaan röpelöisiä ruskeita hiuksiaan. Hän oli suunnilleen samanikäinen kuin Begina, ja hänen kasvoillaan oli lukemattomia pisamia. Hän oli melko hoikka ja kantoi kaulassaan höyhentä, joka oli kiinnitetty pitkään nahkanauhaan. ”Ei, en tiedä. Löysin sen vasta äsken. Minun nimeni on Begina, ja sinun?” hän vastasi. ”Minä olen Paris”, poika vastasi, mutta hänet keskeytettiin: ”Paris! Tule, meidän on jatkettava matkaa!” miehen ääni kuului yhdestä monista haarautuvista satamakuukujista. ”Äh, minun on mentävä. Ehkä näemme vielä!” Paris huusi ennen kuin ryntäsi pois yhdelle niistä monista kujista, joista ääni oli tullut.

Begina pysähtyi hämmentyneenä. Se oli ollut lyhyt tuttavuus. Hitto, miksi Paris oli lähtenyt niin

nopeasti? Hän olisi halunnut tietää enemmän näistä puisista seteleistä! Oliko niitä lisää? Oliko myös Parisin lappu kuvattu? Jos oli, mitä siinä luki?

5.

Paris antoi katseensa vaeltava villamarkkinoiden kojujen yli ja epäili, ettei hän koskaan lähtisi pois. Hänen isänsä sen sijaan oli häkeltynyt kaikista kankaita ostavista ihmisistä. Jossain vaiheessa hän kyllästyi ja livahti pois. Hän käveli Kaiserstraßea pitkin ja kääntyi oikealle ja taas oikealle (näin hänen oli helpompi muistaa tie), kunnes hän yhtäkkiä löysi itsensä hautausmaalta.

Paris piti hautausmaista, koska ne olivat aina niin hiljaisia ja rauhallisia. Se tuntui niin erilaiselta kuin laivojen jatkuva melu. Siellä tuuli vihelsi ja miesten huudot lävistivät ilman. Mutta hautausmailla vallitsi ääretön hiljaisuus. Paris käveli haudoilla, kun hänen silmiinsä osui jokin puinen esine yhdellä haudoista. Hän kumartui ja otti sen. Se oli pieni lappu. Se oli hienosti muotoiltu ja viimeistä yksityiskohtaa myöten kiillotettu. Paris sujautti sen housujensa taskuun. Hän ei tiennyt, mitä muuta hän sillä voisi tehdä.

Sitten hän lähti takaisin villamarkkinoille. Hänen isänsä oli pakkaamassa tavaroitaan. "Missä olet ollut!" hän huusi Parisille vihaisena. "Öh...niin..... Minä...", Paris änkytti. "No, ei sillä ole väliä", sanoi Parisin isä. Tämä mielenmuutos oli tyypillinen hänelle. Kun kaikki oli pakattu, he lähtivät matkaan. Paris pysyi tuskin isänsä perässä. Juuri kun hän yritti ottaa kiinni, hän törmäsi tyttöön. "Hei, varo!" tyttö mutisi. Yhtäkkiä hän pysähtyi äkillisesti ja kysyi hämmentyneenä: "W...mistä sinä tuon sait?". "Mitä? - Ai se lappu? Löysin sen hautausmaalta. Öö, mutta sinullakin on sellainen... Tiedätkö, mitä voisit tehdä sillä?" Paris kysyi hermostuneena. Tyttö katsoi häntä ja vastasi: "Ei, en tiedä. Löysin sen vasta äsken. Minun nimeni on Begina, ja sinun?" "Minä olen Paris", Paris vastasi, kun hänen isänsä keskeytti hänet. Hän oli jo siirtynyt eteenpäin ja kutsui häntä nyt kaukaa: "Paris! Tule, meidän on jatkettava matkaa!" Paris pyysi nopeasti anteeksi: "Äh, minun on mentävä. Ehkä näemme vielä!" ja ryntäsi isänsä perään.

6.

"Stefan, herää!" lapsellinen ääni huusi. Stefan säikähti unestaan ja katsoi pienen tytön kasvoihin. Hän oli hieman surullinen siitä, että uni oli ohi niin nopeasti, mutta hän oli onnellinen, kuten joka aamu nähdessään Greten. "Kiitos, että herätit minut, Grete!" hän sanoi ja katsoi tyttöä. Grete vastasi: "Tein sen mielelläni. Pakkasin sinulle leipää ja nyt lepää hyvin!" Stefan nyökkäsi ja hyvästeli, kuten hän teki joka aamu.

Hän juoksi pois ja katsoi takaisin Greteen. Tyttö, jolla oli pitkät, kiharat punaruskeat hiukset, vilkutti hänen perässään. Stefanin kasvoille levisi hymy. Grete oli todellinen apu, jota hän todella tarvitsi. Oli hyvä, että hän oli paikalla mahdollisimman usein, vaikka hän toimi kotiapulaisena. Hän vilkaisi säkkiä, jonka Grete oli antanut hänelle aiemmin. Siinä oli leipää ja sydämenmuotoinen puupala. Grete oli antanut sen hänelle joka päivä siitä lähtien, kun hän oli löytänyt sen.

Virnistäen hän kiirehti eteenpäin. Mitä nopeammin hän pääsi Gewandhausiin, sitä nopeammin hän oli kotona Greten kanssa. Stefan ajatteli työtään, hän oli poika Faustin, isäntänsä, kanssa. Faust oli kangaskauppias, ja Stefan auttoi häntä tarvittaessa. Hän ei ollut siinä huono. Stefan katseli ympärilleen, nyt hän oli melkein Gewandhausilla ja hänen oli vain ylitettävä Altstadtmarkt päästäkseen sinne. Hän kiirehti kovaa vauhtia kohti rakennusta ja avasi raskaan rautaoven. Itse rakennuksessa ei tapahtunut paljon mitään, ja hän juoksi suoraan Faustin luo. Hän käski tätä menemään takahuoneeseen ja lajittelemaan uuden kangaserän, jotta se voitaisiin myydä eteenpäin. Stefan päästi sisäisen huokauksen ja meni takahuoneeseen, jossa hän pudotti säkkinsä puiseen laatikkoon. Sitten hän antoi katseensa vaeltava kankaita täynnä olevien korien yli. Kaikissa oli erivärisiä kankaita, jotka oli tungettu koreihin sotkuisesti.

Stefan veti esiin yhden nipun ja taitteli sen niin, että se vei vähemmän tilaa. Hän asetti sen viereiselle pöydälle ja alkoi lajitella ja taitella kankaita värin ja tyyppin mukaan. Hän työskenteli niin nopeasti, että hän sai kankaiden toimituksen valmiiksi muutamassa tunnissa ja pystyi syömään

leipänsä. Mutta heti kun hän oli syönyt, saapui seuraava suuri kangaskuorma, jota hän alkoi heti lajitella. Tällä kertaa hänellä kesti odotettua kauemmin, ja kun kello oli jo melkein ilta, hän ei ollut vielä kukaan saanut sitä valmiiksi. Häneltä puuttui kuitenkin vain muutama korillinen kangasta, kun Faust tuli sisään ja tarkasti hänen työnsä. Sitten hän huusi: ”Oikein hyvä. Sinä paranet! Minulla on sinulle töitä. Mene satamaan ja hae minulle kangaskimppu! Sitten voit jatkaa lajittelua.” Stefan nyökkäsi ja laittoi syrjään punaisen kangaskimppun, joka hänellä oli kädessään. Sitten hän juoksi alas vaatehuoneen portaita ja avasi sinisen, hieman kiiltävän rautaoven.

7.

”Grete! Rouva Adelheit kysyy sinua!” Marie, kokki, kiirehti pois.

Grete kiirehti emäntänsä luo. Kun hän avasi rouva Adelheitin huoneen oven, aatelisrouva seiso korkean peilin edessä kädet ojennettuina. Grete pidätti hengitystään. Hän ei tiennyt, mikä se oli. Oliko se hänen itsensä näkeminen? Vai johtuiko se siitä, että peilit olivat niin kalliita? Grete oli jo vaipunut ajatuksiinsa, kun kova ääni toi hänet takaisin. ”Kuunteletko edes emäntääsi?” Rouva Adelheit käänsi päätään niin pitkälle kuin pystyi, koska hänen oli ilmeisesti pysyttävä paikallaan. Grete kuuli äänen, jolla hoikka mies hipsutteli edestakaisin, otti mittoja rouva Adelheitilta ja näytti hänelle erilaisia kankaita. Räättäli juoksi huoneen toiseen nurkkaan ja takaisin. Rouva Adelheit supisti huuliaan ja sanoi: ”Haluan, että suoritat nämä tehtävät tyydyttävällä tavalla iltaan mennessä!” ”Emäntä, en kuunnellut tarkkaan. Voisitteko toistaa tehtävät uudelleen?” ”Etkö kuunnellut minua? Palvelijattarena sinun velvollisuutesi on kuunnella minua, olenhan emäntäsi! Opetan sinua kuuntelemaan myöhemmin. Hyvä on. Mutta ensin sinun on valmistettava illallinen Marien kanssa. Rakas aviomieheni on palaamassa pitkältä matkalta.”

Kun rouva Adelheit istui pöydän ääressä miehensä kanssa, mies kertoi hänelle matkastaan. ”Ajattele, löysin puusta tehdyn viestin.” - ”Mutta mitä hyötyä sinulle on puisesta lapusta?” ”En tiedä, mutta siinä on jotain salaperäistä. Siinä lukee jotain arkussa, jonka se voi avata...”. Muuta Grete ei kuullut. Pieni, puinen esine kiinnitti hänen katseensa. Puinen lappu oli pienen jakkaran päällä. Jos hän jäisi tänne, hän joutuisi varmasti työskentelemään taas yöhön asti rangaistukseksi tarkkaamattomuudestaan. Hän halusi päästä pois. Hän halusi tavata Stefanin ja näyttää hänelle viestin. Hänen kätensä sulkeutui puupalan ympärille ja hän lähti talosta.

8.

Stefan juoksi pois. Altstadtmarketin yli pimeyteen. Hämärä oli jo laskeutunut, ja hän pelkäsi, ettei pääsisi takaisin ennen pimeää. Grete olisi huolissaan. Kun Stefan näki Okerin hohtavan pimeydessä, hän hidasti vauhtia. Se haisi kamalalta, mutta hänen oli jatkettava matkaa saadakseen tavaraa. Hän käveli pienten kujien läpi kohti satamaa. Kaukaa hän kuuli, kuinka miehet haukkuivat pubeissa. Mutta hän käveli eteenpäin ja jätti sataman vilkkaan osan. Täällä ei juuri ollut ihmisiä. Aivan viimeisen laituripaikan perällä oli leiri, johon hänen oli päästävä. Stefan käveli eteenpäin. Yhtäkkiä hän kuuli aavemaisen äänen: ”Niin, olet oikeassa, Marik.” Stefan säikähti, suojautui nopeasti kahden tynnyrin taakse ja kuunteli. ”Kyllä. Arkku on meidän!” Stefan kurkisti ulos kahden tynnyrin takaa ja katsoi lähellä laiturilla makaavaa proomua. Kaksi miestä seiso sen päällä. Toinen heistä, jonka täytyi olla Marik, vastasi: ”Toivottavasti löydämme arkun ajoissa ennen kuin joku muu löytää sen!” ”Kyllä! Nyt meidän on vain löydettävä loput puiset setelit”, vastasi toinen. Hänellä oli öljylamppu, jonka Stefan näki. Hän pelkäsi hetken aikaa, että sen valo saattaisi paljastaa hänet, kun kolmas, vielä kovempi ääni kantautui hänen korvaansa: ”Miten meidän pitäisi tehdä se? Miten meidän pitäisi löytää heidät?” - ”En tiedä. Mutta emme saa antaa heidän lannistaa meitä. Vanha kapteenimme ei kuollut turhaan! Meistä tulee rikkaita. Kunpa vain tietäisimme, missä ne kiroitut muut setelit ovat.” ”Täällä Braunschweigissa. Olemme hyvin lähellä”,

mutisi Marik.

Pilvi pimensi taivaan, ja Stefanin vatsassa levisi pahaenteinen tunne.

Jatkuu vielä.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)